

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

12 noiembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda,

examinând, fără citarea părților, în baza materialelor cauzei, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Dobrovicenu – Mutavci Valentina în numele inculpatului, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 08 octombrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2019, în cauza penală în privința inculpatului

*Soloviov Andrei xxxi, născut la xxx,
originar din or. xxx, xxx, locuitor or. xxx str. xxxxx.*

Termenul examinării cauzei:

Prima instanță: 06.11.2018- 08.10.2019;

Instanța de apel: 08.11.2019- 16.12.2019;

Instanța de recurs: 25.05.2020 – 12.11.2020.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 08 octombrie 2019, cauza fiind examinată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Soloviov Andrei, a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 7 (șapte) luni cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, în conformitate cu art.65 Cod penal cu privarea de dreptul de desfășura o anumită activitate și anume dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 (cinci) ani.

2. În sentință, prima instanță a constatat că, Soloviov Andrei, știind cu certitudine că este privat de dreptul de a conduce mijloace de transport precum și faptul că în temeiul prevederilor pct.14 al Regulamentului Circulației Rutiere al Republicii Moldova conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă unitatea de transport în stare de ebrietate, la 05 septembrie 2018, după ce a consumat băuturi alcoolice în circumstanțe necunoscute, fiind în stare de ebrietate cu grad avansat produsă de consumul de alcool a urcat la volanul automobilului personal de model

„xxx” cu n/î xxxx și deplasându-se în or. Vatra pe str. Gagarin 30, a tamponat automobilul de model „xxx” cu n/î xxxx, condus de către xxx.

Ca urmare a accidentului rutier comis de Soloviov Andrei a fost solicitată intervenția colaboratorilor Inspectoratului Național de Patrulare din mun. Chișinău. Fiind suspectat pe temeuri rezonabile de conducerea unității de transport sub influența băuturilor alcoolice, Soloviov Andrei la 05.09.2018 ora 20:57, a fost supus examinării alcooloscopice cu alcotestul de model „Drager 8510 RO” seria ARDM0346, constatându-se conform certificatului electronic nr.6993 în aerul expirat de către respectivul o concentrație de alcool în mărime de 1,38 mg/1 alcool, ceea ce potrivit prevederilor art.134/12 alin.3 Cod penal reprezintă stare de ebrietate cu grad avansat.

Conform informațiilor ce se conțin în baza de date „Acces Web”, Soloviov Andrei, a.n.1984, este privat de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Prin urmare, Soloviov Andrei Serghei, a încălcat cerințele pct. 14 al Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că, „conducătorului de vehicul îi este interzis: a) să conducă vehiculul în stare de ebrietate, sub influența drogurilor sau altor substanțe contraindicate, sub influența preparatelor medicamentoase care provoacă reducerea reacției, fiind bolnav, traumatizat sau într-o stare avansată de oboseală de natură să-i afecteze capacitatea de conducere” și a încălcat cerințele pct. 10 subpct. 2) lit. a) al aceluiași regulament indicat supra, care indică că persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și, la cererea lucrătorului de poliție, polițistului de frontieră, ofițerului echipei mobile a Serviciului Vamal, este obligată să înmîneze pentru control: permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria (subcategoria) din care face parte autovehiculul condus.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Soloviov Andrei xxx, a comis infracțiunea prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod Penal, adică conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, acțiune săvârșită de către o persoană care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Dobrovicenu-Mutavci Valentina în numele inculpatului Soloviov Andrei prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea parțială a sentinței în partea individualizării pedepsei și în această parte de pronunțat o nouă hotărâre prin care inculpatului să-i fie numită o pedeapsă mai blindă, sub formă de amendă.

3.1. În motivarea apelului avocatul Dobrovicenu-Mutavci Valentina în numele inculpatului Soloviov Andrei a invocat că:

- la numirea pedepsei nu s-a ținut cont de faptul că atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată Soloviov Andrei și-a recunoscut vinovăția pe deplin în comiterea infracțiunii incriminate, se căiește, îi pare rău de cele săvârșite, are la întreținere un copil minor, promite pe viitor să nu mai săvârșească careva infracțiuni;

- inculpatului Soloviov Andrei i-a fost aplicată o pedeapsă prea aspră și solicită aplicarea unei pedepse mai blânde, sub formă de amendă.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2019 a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Dobrovicenu-Mutavci Valentina în interesele inculpatului Soloviov Andrei, și menținută fără modificări sentința Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani din 08 octombrie 2019.

4.1. În motivarea deciziei instanța de apel a concluzionat despre existența în acțiunile inculpatului Soloviov Andrei a indicilor infracțiunii prevăzute de art.264¹ alin.(4) Cod penal după indicii calificativi: „conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, acțiune săvârșită de către o persoană care este privată de dreptul de a conduce mijloace de transport”.

Instanța de apel a reținut că, în mod corect instanța de fond a stabilit situația de fapt și vinovăția inculpatei, cercetarea judecătorească s-a efectuat cu respectarea dispozițiilor procesual-penale prevăzute de art. 364¹ Cod de procedură penală.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond a îndeplinit strict cerințele dispozițiilor art. 364¹ alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, opțiunea primei instanțe privind judecarea cauzei potrivit procedurii enunțate, nu a fost viciată, în cadrul urmăririi penale n-au fost încălcate normele imperative din Codul de procedură penală, fapt ce condiționează concluzia că instanța de apel nu este în drept a reține o altă situație de fapt decât cea reținută în rechizitoriu și de către prima instanță.

Instanța de apel a menționat că, prin acțiunile sale inculpatul Soloviov Andrei a săvârșit infracțiunea prevăzută de art.264¹ alin.(4) Codul penal. De asemenea, instanța de fond a argumentat deplin poziția adoptată, cât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, atât și din punct de vedere a prevederilor legale.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal.

Instanța de apel a reținut că, la stabilirea pedepsei instanța de fond a constatat că lipsesc circumstanțe agravante în temeiul art. 77 Cod penal, iar ca circumstanțe atenuante în temeiul art. 76 Cod penal a stabilit căința sinceră, totodată, luând în considerare toate circumstanțele cauzei și anume, opinia participanților la proces că, inculpatul a săvârșit o infracțiune ușoară,

de personalitatea vinovatului care anterior a fost condamnat pentru infracțiuni similare și pe un caz procesul penal a fost încetat în baza amnistiei, pedeapsa a fost executată, a recunoscut vina, totodată, s-a căit sincer de fapta comisă, instanța de judecată consideră că, corectarea și reeducarea inculpatului nu este posibilă fără izolarea reală de societate, stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare.

Instanța de apel, ținând cont de prevederile art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, la stabilirea pedepsei instanța de judecată micșorează cu o 1/3 limita sancțiunii stabilită de norma penală încălcată, a menționat că pedeapsa stabilită inculpatului Soloviov Andrei pentru fapta prevăzută de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, sub formă de 7 (șapte) luni închisoare, cu aplicarea prevederilor art. 65 Cod penal cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 5 ani și cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, se încadrează în noile limite ale pedepsei.

Instanța de apel a reținut că, instanța de fond just a statuat că, pentru realizarea scopului pedepsei prevăzut de art. 61 alin. (2) Cod penal, privind prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni de către inculpat și pentru reeducarea acesteia, se impune aplicarea unei pedepse penale cu închisoare în limitele sancțiunii normei încălcate, ținând cont de circumstanțele atenuante și agravante.

Instanța de apel a constatat că, instanța de fond just a individualizat pedeapsa în baza art. 75 Cod penal, și totodată, corect a aplicat pedeapsa sub formă de închisoare, ținând cont că inculpatul, anterior prin sentința Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 09.10.2015 în baza art.264¹ alin.(1) Cod penal cu stabilirea pedepsei în formă de amendă în mărime de 375 u.c., ce constituie 7500 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani. Prin sentința Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 13.10.2016 procesul penal în baza art.264¹ alin.(4) Cod penal a fost încetat în baza art.2 alin.(1), (2) a Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a XXV-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova nr.210 din 29.07.2016. Iar prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28.03.2018 în baza art.264¹ alin.(4), 85 Cod penal cu stabilirea pedepsei în formă de închisoare pe un termen de 6 luni cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 6 luni, cu calcularea termenului ispășirii pedepsei cu închisoare din momentul reținerii.

Instanța de apel a concluzionat că, inculpatul anterior a comis infracțiuni similare, fiindu-i aplicată pedeapsa sub formă de amendă, însă careva concluzii în acest sens inculpatul nu a făcut și nu a pășit pe calea corijării, astfel doar prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare

realizându-se scopul pedepsei de corectare și reeducare a inculpatului Soloviov Andrei.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, a declarat recurs ordinar avocatul Dobroviceanu – Mutavci Valentina în numele inculpatului, prin care invocând în calitate de temei pentru recurs ordinar prevederile *art. 427 alin. (1) pct. 10)* Cod de procedură penală, a solicitat casarea sentinței Judecătoriai Chișinău, sediul Buiucani din 08 octombrie 2019 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2019, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care pedeapsa pentru infracțiunea comisă să fie numită mai blândă, sub formă de amendă.

5.1. În susținerea revendicărilor, avocatul Dobroviceanu – Mutavci Valentina a menționat următoarele:

- la numirea pedepsei instanțele de judecată nu au ținut cont de faptul că atât în cadrul urmăririi penale cât și în instanța de judecată Soloviov Andrei și-a recunoscut vinovăția pe deplin în comiterea infracțiunii incriminate, se căiește, î-i pare rău de cele săvârșite, are la întreținere un copil minor, promite pe viitor să nu mai săvârșească careva infracțiuni.

6. Referința asupra recursului declarat nu a fost depusă.

7. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care se constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Colegiul penal reține că în susținerea recursului, avocatul a invocat incidența temeiului prevăzut de art. 427 alin. (1) în pct. 10) Cod de procedură penală, care prevăd că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul când *instanța de apel nu a individualizat corect pedeapsa*.

Instanța de recurs menționează însă că, prevederile la care se referă autorul recursului nu sunt aplicabile din punctul de vedere al prezenței erorilor de drept, care ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel.

Colegiul penal reține că, recurentul deși este de acord cu starea de fapt stabilită de instanțele de judecată, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, critică decizia contestată doar în partea ce ține de pedeapsa stabilită inculpatului, considerând-o prea aspră, solicitând în acest sens, aplicarea unei pedepsei mai blânde în privința inculpatului.

Privitor la pedeapsa stabilită inculpatului de către instanța de fond și menținută de către instanța de apel, Colegiul penal consideră că instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată în acest sens, acordând deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, Cod penal și art. 364¹ Cod de procedură penală, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei, stabilite conform sancțiunii articolului incriminat, iar în sprijinul statuării respective relevă următoarele.

Așa cum se reține din doctrina penală, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singura în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru inculpatul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării operațiunii respective, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de sancțiunea articolului din Codul penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul.

De asemenea, se reține că la individualizarea pedepsei trebuie avut în vedere principalul criteriu - gradul de pericol social al faptei săvârșite, care se măsoară după cuantumul pedepsei prevăzute de textul incriminator, urmând ca celelalte două criterii alăturate și distincte - persoana infractorului și împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală, să fie avute în vedere după ce instanța și-a format opinia cu privire la gradul de pericol social concret al activității infracționale săvârșite.

La stabilirea categoriei și mărimii pedepsei, instanța de apel a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

Instanța de recurs reține că recurentul înaintează cerințe prin care solicită aplicarea unei pedepse mai blânde, solicitări care pe lângă faptul că sunt contradictorii, de fapt nici nu au fost motivate de către recurent, fiind neîntemeiate, or doar faptul că ultimul nu este de acord cu pedeapsa stabilită, considerând-o prea aspră, nu poate servi ca circumstanță pentru aplicarea în privința inculpatului a unei pedepse neprivative de libertate.

Circumstanțele speței, indică asupra faptului că aplicarea pedepsei sub formă de amendă în privința inculpatului nu a atins scopul prevăzut de lege față de inculpat, ba mai mult l-a încurajat pe acesta să săvârșească din nou o infracțiune similară, motiv pentru care, Colegiul penal reține ca fiind corectă concluzia instanțelor inferioare, precum că scopul pedepsei penale de reeducare și resocializare a inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnatului, cât și a altor persoane, va putea fi atins doar prin stabilirea unei pedepse privative de libertate în privința acestuia.

La speță, Colegiul penal reiterează că, practica judiciară demonstrează că pedeapsa prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire și de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit, iar o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni cât și de prevenirea săvârșirii infracțiunilor.

Pe lângă aceasta, recursul apărării, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5.1. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei penale.

Reieșind din cele expuse, Colegiul penal concluzionează că pedeapsă aplicată inculpatului corespunde scopului de corectare și reeducare a inculpatului prevăzut de art. 61 Cod penal, care va duce la formarea unei atitudini pozitive a acestuia față de ordinea de drept, regulile de conviețuire socială și principiile morale, iar argumentul invocat de recurent privind aplicarea pedepsei non privative de libertate, urmând a fi declarat ca neîntemeiat.

În viziunea instanței de recurs concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa, sunt juste iar criticile recurentului nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar necesita intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârilor judecătorești adoptate.

Totodată, Colegiul penal notează că, prezența copilului minor la întreținere, nu reprezintă un indiciu decisiv în a considera că corectarea și reeducarea inculpatului Soloviov Andrei este posibilă și de această dată, fără izolarea lui de societate, ceea ce nu constituie o măsură de pedeapsă echitabilă anume reieșind din personalitatea inculpatului.

Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate de recurent nu se identifică, pe care în virtutea corectitudinii lor și pentru a evita repetări inutile, le acceptă și le însușește,

fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Reținând prevederile sus menționate, Colegiul penal conchide că nu există temei legal pentru admiterea recursului ordinar declarat și potrivit legii decide inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

8. În conformitate cu art. 432 alin. (1), (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Dobrovicesanu – Mutavci Valentina în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 decembrie 2019, în cauza penală în privința inculpatului *Soloviov Andrei xxxx*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 30 decembrie 2020.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda